

Ahmak Islatan

– Furkan Enes ABÇA - Sadraz · 02 Haziran 2024

İhtiyar demeye kalkıştı bana akranım.Tamam belki biraz kirli, uzunca sakalım.
Ve de kıpkızıl gözlerim, şifasız hastayım.
Lâkin bendim kendimi böylesine yaşlatan.

Hiçbir zaman uyumadım ki, olayım mahmur.
Vücûdum, bedenim hor kullanılmaktan mâdur.
Üzerimize yağan sessiz sakin bir yağmur.
Hattâ öyle ki nâmı bile ahmak ıslatan.

Neden uyumadığımı sordukları her an.
Geçtiyorum belki, derim ki sıradan.
Lâkin bilinmez, olmaya mecburum durağan.
Sendin sebepsiz yere hep uykumu kaçırın.

Kimisi küçümser, alır beni sathî tîye.
Hasisçe sandığından daha küçüksün diye.
Bu yağmur hâlâ neden böyle yağıyor, niye?
Meğerse denirmiş ona da ahmak ıslatan.

Aşkından eminim, henüz köründe sabahın.
Vakti mâzeret değildir, en zerre günâhın.
Çiğner geçer bedenimi en ufak bir âhın.
Sendin gözyaşımı böyle sel yapıp ağlatan.

Kimi gözünde büyütür, der asker kaçağı.
Yolunu bile bilmem çünkü kâbus yatağı.
Pes ettim artık, çektim göğe beyaz bayrağı.
Sağanaktan kaçmam, o zâten ahmak ıslatan.

Gözümden bolca uyku damladığı bir vakit,
İçime girdi garip bir mahlûk, belki ifrit.
Yazmaya başladım, yaktım ufacık bir kibrit.
Geç anladım ki senmişsin görmemi sağlayan.

Hep istiyorum ki, uyandığımda gün aysın.

Vücûdum, bedenim artık uykuya kansın.
Aşkın ilhâmı dâimâ üzerime yağsın.
Hem de sađanak hâlde, deđil ahmak ıslatan.

Tek başıma yürürdüm o yağmurun altında,
Bir ben yanardım hep o kahrolası yangında.
Kimse köle değildir kendi altın çağında.
Benim gibi, bir hürken sâhibine bağlanan.

Sadraz nâmı ünlenecek uykusuz bir şâir,
Uyuyamadığı vakitler koşar hep şiir.
Fikri yok aslında, neden yazdığına dâir.
Gökten gelen bu ilham, tıpkı ahmak ıslatan.

17-18.02.2024
14'lü hece ölçüsü.